

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Complectens ea quæ ad Sacramenta & mores pertinent

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1659

§. 2. De homicidio & multilatione sui ipsius.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38979

nis solum gratia verba aliqua asperiora proferrētur; dummodo tamen nec ira, nec lingua ultra præscriptos à recta ratione limites excurrat; unde S. Chrys. in illa Pl. 4. verba (*Irascimini & nolite peccare*) Licet, inquit, justè irasci. nam & Paulus Elime succensuit, & Petrus Saphira: sed id non iram dixerim absolute, sed Philosophiam, curam, & œconomiam: irascitur enim pater filio, sed ejus curam gerens: ille est qui temerè irascitur, qui seipsum ulciscitur. Et S. Greg. in c. 5. Job. Scien- dum est, inquit, quod alia est ira, quam impatientia excitat; alia, quam zelus justitiæ format: illa ex vitio; hæc ex virtute generatur.

Imò etiam ipsum homicidium actu perpetratum, quandoque justum, & licitum esse potest, ut in seqq. explicabitur.

§. II.

De homicidio, & mutilatione sui ipsius.

VM hoc præcepto prohibeatur occisio injusta & mutilatio, aut quavis alia corporalis læsio alterius; à fortiori etiam sui ipsius injusta occisio, mutilatio, & quælibet corporalis læsio prohibita esse censetur. Sunt tamen aliqui casus, in quibus occisio, vel mutilatio sui ipsius aut alterius justa, proindeque licita, esse potest.

Atque in primis quod spectat ad occisionem vel mutilationem sui ipsius, certum est gravioris alicuius mali, devitandi causa licitum esse se ipsum mutilare, aut ab altero mutilari permittere: ut si ad mortem evitandam, quæ ex putrefactione alicuius membri sequeretur, aliquis sibi ejusmodi membrum abscindat aut abscindi permittat, ut ex communi Theologorum sententia docet Tol. lib. 5. c. 6. quod quamvis possit, ad id tamen faciendum, aut permittendum sub peccato mortali non tenetur, sicut nec ad medicamenta quædam difficillima acceptanda, quamvis ex medicorum consilio ad vitæ, conservationem necessaria, ut observat idem author,

Cer-

Certum est prætera, se ipsum interimere grauissimum esse peccatum, neque id in ullo casu licitum esse, unico solum excepto, si nimirum Deus ita iubeat; quod fuit explicat & Probat S. Aug. lib. 1. de ciuit. cap. 21. & sequent. vbi expendit factum Samsonis, qui se ipsum interfecit, & sanctarum quarundam virginum, quæ ex peculiari Dei instinctu se ipsas interemerunt.

Cum hæc duo certa sint, unum est de quo dubitatur inter Theologos, nimirum an liceat se ipsum Permissimè occidere id est an licitum sit, ut quis permittat se ab alio occidi, cum prohibere possit. Respondet Tol. id esse illicitum, & ex se peccatum mortale; cum homo vitæ suæ non sit dominus, a liq̄ue proinde secundum rectam rationem, in quantum potest, consulere teneatur.

Sunt tamen duo casus (ut idem author docet) in quibus homo cuius vita bono publico minimè necessaria esset, illam exponere, seque ab alio occidi permittere potest. primus est ob amici periclitantis defensionem aut liberationem, iuxta illud S. Ioan. 15. *Maiorem hæc dilectionem nemo habet, ut animam suam ponat quis pro amici.* Secundus casus est ob bonum spirituale proximi: e. g. si quis ab alio inuasus ad redigatur, ut fugere non possit, nec aliter mortem evadere nisi occidendo inuasorem; tunc, quamuis licitè possit vim vi repelere illumque occidere, potest etiam ex motu charitatis permittere se ab illo occidi, ne scilicet hostis in peccato mortali moriatur.

Addit idem author tres alios casus, in quibus homo non solum licitè potest, sed etiam tenetur vitam exponere, seque occidi permittere, primus est in fidei vel virtutis defensionem; v. g. si quis sub interminatione mortis cogatur fidem negare, aut peccatum aliquod committere; tunc enim mortem potius oppetere tenetur, quam se ullum peccatum consentire, ut per se patet. Secundus est, quando vitam exponere necessariū est ob boni publici conseruationem: e. g. si aliqua ciuitas obsessa non possit aliter ab expugnatione aut euersione liberari, nisi persona aliqua innocens ad mortem hosti traderetur; tunc enim

debe

deberet innocens ille hosti postulati se tradere: imo Nau. Less. Valent. & alij quos citat & sequitur Laym. tract. §. de instit. part. 3. cap. 1. asserunt in tali casu principem vel magistratum ciuitatis, sicut alia virtutum officia bono publico necessaria, sic etiam istud illi præcipere posse: quod tamen negat Tol. sup. qui asserit quod quamuis tunc innocens tradere se teneatur, ad id tamen ius à ciuibus aut magistratu compelli non possit. Tertius denique est, quando quis iuridice ad mortem conuictus; tunc non solum potest, sed etiam tenetur mortem, quæ illi inferatur, subira, nec inferenti resistere: fugere quidem potest, si occasio se offerat; non tamen vi, aut armis se ex licitorum manibus liberare, ut docet idem Tol. supra.

Quæres, an peccent illi qui loco vel lucri alicuius captandi gratia se probabili periculo mortis exponunt; v. g. funambuli, aut illi qui ad probandam theriacam hauriunt venenum. Respondet Nau. cap. 25. num. 8. & post illum Tol. supra peccare quidem eos qui se præcipitio aut certo mortis periculo exponerent, quod euadere neque scirent neque possent: non verò qui ex artis peritia, vel certa experientia compertum habent, se probabiliter nullum subituros mortis periculum.

Vnum hic ex eodem Toletio superest obseruandum, nimirum quòd, quamuis licitum sit, imò valde laudabile, & etiam aliquando necessarium ieiunijs, & alijs macerationibus proprium corpus affligere, illiusque vires debilitare, siue ut promptius & facilius spiritui subiciatur, siue ut iustitiæ diuinæ satisfactio aliqua exhibeatur, iuxta quod dixit Apostolus 1. Cor. 9. *Castigo corpus meum, & in seruitutem redigo;* & Coloss. 1. *Adimpleo ea, quæ desunt passionum Christi in carne meâ, &c.* Si quis tamen id indifferetio feruore, & cum notabili vitæ, aut virium detrimento præstaret, haud dubiè peccaret, & quidem mortaliter, ut asserunt Sairus, petrus de Nauarra, & alij apud Laym. supra; nisi forte inculpabilis, ignorantia aut inadvertentia illum excusaret.